

Mert feltetszett az ítélet felettem.
Íme, kénesővel, vízözönnel
a jelenések ideje jött el.

Megtettem mindent, amit megtehettem.

És meglett és úgy lett, ki tudja, hátha –
S most helyénvaló minden és hibátlan
ebben a csíráatlanított világban.

Csak a lélek költözött el.
A szeplőtelen égbolt közönyében
ki tudja, milyen megváltásra várva.

Rakovszky Zsuzsa

HELYTÖRTÉNET

Emlékszem, ebben a házban lakott,
ezen a lépcsőn kopogott a botja,
erre vonult el a nyugalmazott
tábornok hibbant özvegye naponta,
szoknyáján macskaszőr, némán mozgó, aszott

ajkán rúzs és szitok. Emitt a lírai
lelkű fogorvos – a várószobában
maga festette tájképek tucatjai.
Amott a pék, aki szerelmi bánatában
öngyilkos lett. És még ki tudja, ki:

egy gyarmatáru-nagykereskedő?
Egy órás pártában maradt leánya?
Egy könyvelő és betegeskedő,
kibirhatatlan anyja? És még ki tudja, hány a
sokból, akit benyelt a lépő idő:

Kötélverők, rézöntők, bábsütők,
házat vettek, vagy szőlőt, öltre mentek,
pert indítottak, egyszer tűz ütött
ki, másszor a pestis jött, eltemettek
két-három feleséget, nyolc gyerekből ötöt...

Rossz év a borra: fagy, gyér napsütés.
Szekeret rángattak ki őszi sárból.
Egymás szívének szegezték a kést,
cseresznyét árultak fonott kosárból...
Kevés öröm, több gond, sok rettegés.

Kampóról függő fél disznón legyek.
Egy ágyban születtek, haltak – váladék, vér.
Jég verte a sötét szőlőhegyet.
Borogatást cseréltek gyertyafénynél,
ecettel tisztítottak pecsétetes szőnyeget.

Szennyvíz és csillagfény, kútban halott
magzat, a házak közt földek sötétje.
A tél, mikor a térig jöttek a farkasok...
A tűz, mikor megolvadt a nagyharangok érce...
Lement a búza ára, vérszínre vált a Hold...

Szeles tavaszt aszályos nyár követ.
Minden valaminek a folytatása.
A név kitart: névtáblák, sírkövek...
Az újszülött halott ükanyja képe mása.
Kevés jóindulat, sok gyűlölet.

A háztetőkre nap süt, jég kopog.
Csontok, törött cserépedény a mélyben,
az utcakő alatt. Óscápa fog
nyoma a pestisoszlop mészkövében.
A háztetők fölött holt csillagok.

Rába György

VALAMI A BELSŐ FORMÁRÓL

A belső forma fogalma nem ismeretlen a magyar irodalomtudományban. Erdélyi Jánossal polemizálva Arany János IRÁNYOK című tanulmánya a *Szépírodalmi Figyelő*-ben (1860–61) említi a „*belformát*”. Követelményeiből kihüvelykezhető, hogy mit is értett belső formán. A „*belső, lényeges költői formát*” kéri számon a korabeli „népies” divaton. A verstan, allúziók, a költői nyelv: szókötések, a mondatfűzés külső formai jegyei ellenében egyértelműen a jelentés, az invenció szétsugárzó erejét fogja föl belső formául, és ezt, ahogy megismételt utalásai tanúsítják, a műfajok hangulati különeműségével